

A PEU
DE CARRERCATALINA
Gayà

ARXIU / JOAN CORTADELLAS

► Uns usuaris de Bicing passen a prop d'un bus turístic, al centre de Barcelona, l'estiu passat.

Sense turistes a bord del Bicing

La pregunta és sempre la mateixa: «¿Com podem llogar una d'aquestes bicicletes?» Aquesta vegada era una noia londinenca la que ho preguntava i ho feia al costat de l'estació del Bicing que hi ha al davant del Macba. Era la tercera turista que veia intentant accedir al Bicing en menys de 24 hores. «No es pot, no és d'ús turístic o recreatiu». És clar que ara hi havia un fet nou en el diàleg: em preguntava per alguna cosa d'una targeta del banc. Jo no entenia això de la targeta. La noia m'explicava –m'oblidava de preguntar-li el nom– que a Londres, a diferència de Barcelona, qualsevol persona pot accedir al sistema públic de bicicletes si paga prèviament dues lliures (per un dia) o 10 lliures (per una setmana). Les màquines per efectuar el pagament són a les estacions.

«Quan sóc a Londres i he d'anar al centre sí que les utilitzo. Viatjo molt, així que no es pot dir que només visqui en una ciutat. Aquí aquestes bicicletes estan a tot arreu i vinc molt. És un bon mitjà de transport», deia. La noia forma part d'aquells veïns glo-

bals que viuen en diverses ciutats en un mes i que són d'aquí i d'allà. Dilluns, s'allunyava de la plaça caminant.

Fa dos anys, un periodista mexicà es va queixar que en aquesta ciutat encara no hi ha serveis per als que estan de pas sense ser turistes: els que vénen i viuen la ciutat durant uns quants dies per feina. Llavors, el *coworking* no s'havia popularitzat. La noia no s'havia queixat, però havia obert, un altre cop, el debat.

A Londres, París i Roma, els estrangers tenen accés a la xarxa pública de bicicletes

Des de dilluns recorro Barcelona en bicicleta pública. Alguna grinyola, però totes avancen. És cert, que han tornat les bicicletes privades –quan es va popularitzar el Bicing, i coincidint amb una onada de robatoris, molts ciclistes es van passar a la bicicleta pública–, però el Bicing

ja és part de la identitat de Barcelona i de molts barcelonins. Dimarts, fins i tot al carreró de Sant Benet, hi havia un usuari que entrava a la via enfilat dalt d'una bici vermella i blanca.

També dimarts, en una parada de Bicing de la Barceloneta, un grup de xavals nord-americans discutien sobre com aconseguir una bici. Els preguntava si a la seva ciutat, a Los Angeles, hi havia un sistema semblant. Reien. Explicaven que a Los Angeles, el cotxe és el rei. «Europa és diferent». Havien estat a París, i a la capital francesa el sistema Velib també permet als estrangers l'ús d'una bici del sistema públic, pagant prèviament amb targeta i amb un dipòsit. Costa 1,70 euros, un dia. ¿Roma? Era la seva pròxima parada.

Dimecres, una família d'italians estudiava el panell del Bicing. ¿Es pot llogar una bicicleta per un dia en el sistema públic romà?, preguntava jo (després d'explicar-los que no, que els turistes no poden fer ús del Bicing). No ho sabien. Sí que eren romans, però a Roma no són ciclistes. «Aquí n'hem vist tantes que t'agafen ganes de pedalar». A Roma, llogar una bicicleta de la xarxa pública costa un euro l'hora. A Ciutat de Mèxic, la bicicleta pública és motiu d'orgull. Fa una dècada, moure's en bici per aquella ciutat era símptoma de bogeria. ≡